

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Alketa Xhymshiti

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Baden-Württemberg — Wykładnia rozporządzenia Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzającego przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo (Dz.U. L 124, s. 1), oraz art. 2, 13 i 76 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2), a także art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71/EWG (Dz.U. L 74, s. 1) — Obywatel państwa trzeciego pracujący w Konfederacji Szwajcarskiej i zamieszkały wraz z małżonką i dziećmi w państwie członkowskim, którego obywatelstwo mają te dzieci — Odmowa przyznania świadczeń rodzinnych przez państwo członkowskie zamieszkania — Zgodność takiej odmowy przyznania świadczeń rodzinnych z przywołanymi przepisami wspólnotowymi

Sentencja

1) Obywatel państwa trzeciego, który zamieszkuje legalnie w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej i pracuje w Szwajcarii, nie podlega w państwie członkowskim zamieszkania przepisom rozporządzenia Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzającego przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo, ponieważ rozporządzenie to nie figuruje między aktami prawa wspólnotowego wymienionymi w sekcji A załącznika II do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r., które strony tej umowy zobowiązały się stosować. W konsekwencji nie można ustalić obowiązku państwa członkowskiego zamieszkania do stosowania względem tego pracownika i jego małżonki rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r., oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia nr 1408/71 w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem nr 118/97.

2) Artykuły 2, 13 i 76 rozporządzenia nr 1408/71 oraz art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 574/72 nie mają wpływu na sytuację obywatelki państwa trzeciego, taką, w jakiej znajduje się

skarżąca w postępowaniu przed sądem krajowym, w zakresie, w jakim do sytuacji tej osoby należy stosować ustawodawstwo państwa członkowskiego zamieszkania. Sam fakt, że dzieci tej obywatelki państwa trzeciego są obywatelami Unii, nie może pozbawić zgodności z prawem odmowy przyznania zasiłków rodzinnych w państwie członkowskim zamieszkania, jeżeli — co wynika z ustaleń dokonanych przez sąd krajowy — nie zostały spełnione ustawowe przesłanki konieczne do przyznania takich świadczeń.

(¹) Dz.U. C 233 z 26.9.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 18 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Płowdiw) — Wasil Iwanow Georgiew przeciwko Techniczny uniwersitet — Sofija, filiał Płowdiw

(Sprawy połączone C-250/09 i C-268/09) (¹)

(Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuł 6 ust. 1 — Zakaz dyskryminacji ze względu na wiek — Profesorowie uniwersyteccy — Przepis krajowy, stanowiący, że po ukończeniu 65. roku życia przez pracownika można zawrzeć z nim jedynie umowę o pracę na czas określony — Obowiązkowe przejście na emeryturę w wieku 68 lat — Uzasadnienie różnic traktowania ze względu na wiek)

(2011/C 13/19)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Rajonen syd Płowdiw (sąd rejonowy w Płowdiwie)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wasil Iwanow Georgiew

Strona pozwana: Techniczny uniwersitet — Sofija, filiał Płowdiw (uniwersytet techniczny w Sofii, filia w Płowdiwie)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rajonen syd Płowdiw (sąd rejonowy w Płowdiwie) — Wykładnia art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Przepis krajowy zezwalający profesorom uniwersyteckim, którzy ukończyli 65 rok życia na zawieranie umów o pracę jedynie na czas określony — Przepis krajowy, zgodnie z którym profesorowie uniwersyteccy przechodzą ostatecznie na emeryturę z chwilą ukończenia 68 lat — Uzasadnienie odmiennego traktowania ze względu na wiek.

Sentencja

Dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, a w szczególności jej art. 6 ust. 1, należy interpretować w ten sposób, że nie zakazuje ona przepisów krajowych,

takich jak przepisy będące przedmiotem sporu przed sądem krajowym, zgodnie z którymi profesorowie uniwersyteccy przechodzą obowiązkowo na emeryturę z chwilą ukończenia 68. roku życia, zaś kontynuacja ich działalności zawodowej po ukończeniu 65. roku życia możliwa jest jedynie w oparciu o umowy na czas określony, które mogą być ponownie zawierane jedynie dwukrotnie, pod warunkiem wszak, że przepisy te realizują zgodnie z prawem cel w szczególności w zakresie polityki zatrudnienia i rynku pracy, taki jak wdrożenie wysokiej jakości nauczania oraz optymalny międzypokoleniowy rozdział stanowisk profesorskich, a także pod warunkiem, że przepisy te pozwalają na osiągnięcie tego celu za pomocą właściwych i koniecznych środków. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, czy przesłanki te zostały spełnione.

W wypadku sporu pomiędzy zakładem publicznym a jednostką, w sytuacji gdy sporny przepis krajowy nie spełnia przesłanek określonych w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2000/78, sąd krajowy zobowiązany jest odmówić zastosowania wskazanego przepisu krajowego.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 listopada 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart — Niemcy) — Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko Gaetano Mantellowi

(Sprawa C-261/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 3 pkt 2 — Ne bis in idem — Pojęcie „tych samych czynów” — Możliwość odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania przez organ sądowy wykonujący nakaz — Prawomocne orzeczenie w państwie członkowskim wydania nakazu — Posiadanie środków odurzających — Handel środkami odurzającymi — Organizacja przestępcza)

(2011/C 13/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Stuttgart

Strona w postępowaniu przed sądem krajowym

Gaetano Mantello

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Stuttgart — Wykładnia art. 3 ust. 2 decyzji ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz. U. L 190, s. 1) — Zasada „non bis in idem” na poziomie krajowym — Możliwość

odmowy przez organ sądowy wykonujący nakaz wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu ścigania w związku z czynami, z których część stanowiła już przedmiot prawomocnego wyroku w państwie członkowskim wydania nakazu — Pojęcie „tych samych czynów” — Sytuacja, w której wszystkie fakty leżące u podstawy europejskiego nakazu aresztowania były znane organom dochodzeniowym państwa członkowskiego wydania nakazu na etapie pierwszego postępowania karnego, lecz nie zostały wykorzystane ze względów taktyki dochodzeniowej

Sentencja

Dla celów wydania i wykonania europejskiego nakazu aresztowania pojęcie „tych samych czynów” zawarte w art. 3 pkt 2 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii.

W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym, gdy organ sądowy wydający nakaz, w odpowiedzi na zażądanie informacji w rozumieniu art. 15 ust. 2 decyzji ramowej przez organ sądowy wykonujący nakaz, wyraźnie stwierdzi — na podstawie swego prawa krajowego i w zgodzie z wymogami wynikającymi z pojęcia „tych samych czynów” zawartego w tymże art. 3 pkt 2 decyzji ramowej — że poprzednie orzeczenie wydane w jego porządku prawnym nie jest prawomocnym orzeczeniem obejmującym czyny wskazane w nakazie aresztowania, a zatem nie stanowi przeszkody dla ścigania tych czynów, organ sądowy wykonujący nakaz nie ma żadnych podstaw, by w odniesieniu do takiego orzeczenia uznać, że zachodzi przypadek obligatoryjnej odmowy przewidziany w art. 3 pkt 2 decyzji ramowej.

(¹) Dz.U. C 220 z 12.9.2009.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 18 listopada 2010 r. — Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud SARL (ArchiMEDES) przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-317/09 P) (¹)

(Odwołanie — Potrącenie wierzytelności podlegających odrębnym porządkom prawnym — Żądanie zwrotu kwot wypłaconych tytułem zaliczki — Zasada litis denuntiatio — Prawo do obrony i prawo do rzetelnego procesu)

(2011/C 13/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Architecture, microclimat, énergies douces — Europe et Sud SARL (ArchiMEDES) (przedstawiciel: adwokat P.P. Van Gehuchten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i S. Delaude, pełnomocnicy)